Radnóti szubjektív a költészet civil estéje 2009. augusztus 14. Holokauszt Emlékközpont

3 versszakból álló, mégis nehéz vers a Férfinapló. Hiba volna monoton módon felolvasni és ripacskodás szívre tett kézzel elharsogni. Amit az amatőr vers-rajongó tehet, úgy mondja el, hogy látni: érti és megértésre ajánlja a művet.
A vers 15 sor mindössze, de száz gondolatot indít el az olvasóban. Első ránézésre a címe talán azt sugallná: modern szóhasználattal macsó-mű ez. Ám itt mákszeme sincs a túltengő férfi-bátorságnak.
Egy 22 éves, töprengő, rosszkedvű költő beszél a természetről. A természeti körkép itt valódi panoráma, de több is annál. Nem kései belemagyarázás, hogy a költeményben szó van kakastollak között menetelő szavakról, gödrök aljáról, lelkes döngő léptekről, harcos marakodásról. Mindez 1931. évi látomás és megérzés: a tragédia előszele.
31-ben a világ és Magyarország a nagy válság derekán tart, ezért a költő hangulata, figyelmeztetése időszerű volt, és ma sem haszontalan.
Radnóti Miklós életében-halálában közel volt a természethez. Tudjuk, hogy a bori tömegsírból csodával határos, ugyanakkor jelképes módon kerültek elő az utolsó versei. Radnóti szelleme, a lelke tehát nem volt megölhető, él ma és itt is.

FÉRFINAPLÓ

Napjaim tetején ülök, onnan
lóg le a lábom, hajamon
hófelhő kalapoz és szavaim
messze, kakastollak közt
portverve menetelnek!

Mondják, hogy virrad a gödrök
alján, füvek alatt csillogva
lesnek a tücskök s napitta
pocsolyák helye lelkesedik
döngölő léptek után!

Talán vihar jön, mert
simul halasodva a borz víz,
széttette a csönd lábát
az út fölött és harcos
zajokkal készül marakodni!

1931